

Bohoslužby v Zábřeze 22.ledna 2017

Mt 4, 12-23

Milé sestry, milí bratři, Boží dílo je jako štafetový běh. Pokračuje stále dál i když se mění ti, kdo jej nesou, šíří. Můžeme to pozorovat i na našem dnešním textu. Ježíš navazuje na Jana Křtitele. Když se dozví, že je Jan ve vězení, pokračuje tam, kde skončil. Vždyť čteme, že začal chodit a kázat o pokání, neboť se přiblížilo Boží království. Jistě si vzpomenete, že jsou to slova zvěstování Janova. Kázal je u Jordánu, kde také křtil ty, kdo jeho slova přijali a rozhodli se nově očekávat příchod Božího království. Ježíš tak navazuje na Jana, ale zároveň pokračuje v díle dál. Nezůstává u toho, co kázal Jan, ale rozvíjí toto dílo do dalšího pokračování.

První výraznou změnou oproti Janovi je opuštění krajiny Jordánu a působení v severní části izraelské země. Můžeme v tom vidět přesun důrazu Janova zvěstování. Jestliže u Jana směřovalo ke křtu jako symbolu nového počátku, u Ježíše tato slova směřují k cestě za ním. Následování a naslouchání jeho slov je pokračování díla Božího v Janovi, je dalším pokračováním nového počátku, který mnozí přijali ve vodách křtu. Ti, kdo slyšeli Janovo volání k pokání, směřují v Ježíši porozumět, co toto pokání, nebo také obrácení, do jejich života přináší. Na symbolický počátek vyjádřený křtem, navazuje naslouchání, učení se hlubšímu pohledu na Zákon daný Božímu lidu. K tomu pak také patří svědectví o Bohu jako milosrdném Otci, který přichází a vítá zpět nehodného syna, odpouští jeho provinění a vrací mu důstojnost a svou slávu.

Evangelista Matouš počátek Ježíšova díla klade do Galilee, aby tak mohl poukázat na slova proroka Izaiáše. V těch slovech nacházíme něco víc než jen zasazení Ježíšova působení do rámce Písma. A také zde je určitý rozdíl oproti Janovi. Jan byl na místě a lidé k němu přicházeli, aby slyšeli a konali. Janovo působení je tak obrazem určité formy zvěstování, která vycházela z předpokladu, že Bůh je na nějakém místě a je třeba k němu putovat. Kdo chtěl Jana slyšet, ten musel přijít k Jordánu. Aby se tedy Janova slova někoho dotkla, musel o něm slyšet a jít ho sám hledat. Ježíš postupuje poněkud jinak. I za ním časem půjdou zástupy, ale zde na počátku nečeká na jednom místě, ale dává se do pohybu, prochází z místa na místo. Je tak patrné, že ukazuje k Bohu, který přichází za člověkem. Nečeká někde na svém křesle, až se k člověku donese, že ho může hledat. Bůh sám přichází, aby člověka k sobě pozval. To je jedna stránka toho, že Ježíš odchází do Galilee a tam začíná zvěstovat slovo evangelia. Druhá stránka tohoto kroku je prohloubení tohoto Božího přicházení. Za kým vlastně přišel? Kam Bůh vstupuje? Zvěstování evangelia v Galilei je pokračováním betlémských jeslí. Matouš to podtrhuje použitím

výroku z Izaiáše, že lid, který chodí v temnotách, uvidí veliké světlo. Bůh nepřichází tam, kde už světlo je a všechno je krásně viditelné a čitelné. Přichází tam, kde se to světlo nedostává, kde vládne temnota. Přichází tam, kde je patrná odloučenost od Boha, beznadějnost lidského života. Narodil se ve stáji, protože nebylo nikde jinde místo. Přišel na svět v podmínkách, které do důstojného prostředí hodného královského majestátu mají skutečně daleko. Se slovem evangelia pak přichází do podobné situace. Začíná zvěstovat slovo mezi lidmi, kteří mají k Bohu daleko. Obrazně i skutečně. Skutečně tím, že jsou na okraji zaslíbené země a chrám v Jeruzalémě, tedy centrum kultu je skutečně daleko. Obrazně pak tím, že nebyli tak zcela vzornými Božími dětmi, velice reálně poznávali moc hříchu na sobě i kolem sebe. Pověst zdejšího kraje jistě nebyla valná, jak dosvědčují citovaná slova z Izaiáše – Galilea pohanů. Temnota a zmínka o pohanech ukazují právě k jisté vzdálenosti od Boha Hospodina, k určité nečistotě tohoto místa a tím i všech, kdo jej obývají. Prostě je to místo, kde se jen těžko dá představit přítomnost Boží slávy. Proto sem Ježíš přichází a slovo evangelia tak nabývá nečekané podoby. Lidé zde neslyší jen volání k pokání, ale právě i to evangelium – dobrou zprávu. Do této temnoty tak přichází světlo, aby i lidé v dalších místech mohli poznávat, kam míří Ježíšova zvěst, co přináší do našeho světa, v čem je její nadějnost.

Svým způsobem bylo evangelium možné zaslechnout už ve slovech Jana Křtitele. Když Jan ukazoval ke křtu jako symbolu obmytí a nového počátku, je to také dobrá zpráva pro člověka, tedy evangelium. Jan mluvil o blízkosti času příchodu Mesiáše a tím i naplnění času nápravy stavu beznaděje, který prožívali lidé jeho doby. A nejen jeho doby. Ukazuje se cesta, červánky ukazují na blízké svítání. I to je dobrá zpráva pro toho, kdo čeká netrpělivě na příchod nového dne, kdo hledá naději uprostřed temnoty. Jan tak zvěstoval dobrou zprávu, že existuje cesta, jak napravit pokazený vztah k Bohu, jak oživit umírající moc jeho slova v lidském životě. Ve zvěsti Ježíšově pak můžeme slyšet druhou část této dobré zprávy, pokračování evangelia. Spočívá v ujištění, že na Janovu výzvu k obrácení odpovídá Bůh svým milosrdenstvím, ospravedlněním hříšníka. Spolu s evangelistou Janem tedy smíme vyznávat, že přichází pravé světlo, které svítí v temnotě. Nejlépe je to poznat právě tam, kde tato temnota má nad člověkem velikou moc, kde ho svírá a drží v poutech. Proto Ježíš začíná své působení tam, kde je to nejvíce potřeba. Evangelium není téma pro akademické rozhovory, tak jak to Ježíš v Jeruzalémě zakusil ve svých dvanácti letech. Je to slovo Hospodinovo, které přichází vyhlásit svobodu zajatým, přichází zlomit moc hříchu nad lidským životem. Slovo evangelia je slovo, které jedná, které přichází za člověkem, aby mu ukázalo k Boží lásce. Je to slovo, které v sobě nese smíření a skrze ně nápravu toho, co bylo porušeno, co v lidském životě vedlo k nepořádku. Zcela konkrétně to všichni mohli vidět, když Ježíš nejen kázal, ale také uzdravoval každou nemoc a chorobu v lidu. Tím dosvědčoval, že Bůh je ten, kdo vstupuje do lidského života, ujímá se jeho situace a vede k vysvobození. Nepřichází jen v nějaké teoretické rovině, ale jeho pomoc, jeho zásah člověk cítí ve své situaci velice hmatatelně, je konkrétní. Takto tedy Ježíš ukazuje na království Boží. Můžeme se o jeho podobě dlouze dohadovat, vymýšlet teorie, co to vlastně je, jak přichází, co všechno zahrnuje. Ježíš ale toto království ukazuje ve svých činech. Království Boží smíme zakoušet, když poznáváme, jak padají pouta toho, co nás dlouhou dobu svazovalo a tížilo. Někdo to tak poznává ve fyzickém uzdravení, někdo v uvědomění si prázdnoty svého života bez Boha.

Ježíš se ujal pokračování Božího díla, aby jej dovedl k dalšímu vrcholu. I když se v něm toto dílo završuje, neznamená, že končí, že dobíhá do cíle. Má své další pokračování. Ježíš navazuje na Jana, když byl zatčen a jeho hlas tak již k novému životu nemohl volat nikoho dalšího. A jak to bude dál? Ježíš povolává své učedníky. Mají být těmi, kdo jednou ponesou dál štafetu Božího díla na této zemi, budou ji předávat, až do chvíle, kdy přijde cíl. Povolání těchto učedníků má ale také ještě další rozměr. Je cílené. Nevybírám ty, kdo ho sledují z davu, ale vybírám ty, kdo vypadají, že jeho přítomnost je ani nějak nezajímá. Mají svou práci. Jsou rybáři, dorazili z lovu, chystají věci, aby mohli zase vyrazit a tak stále dokola. Pojďte za mnou říká jim Ježíš a mne tak napadá, zda i toto nejsou slova evangelia. Vždyť ta práce je docela pohlcovala. Byla to dřina, skutečné naplnění toho, co padlo na člověka jako trest, když v ráji pohrdl Boží péčí – v potu tváře budeš dobývat svůj chléb. Volání k následování není vysvobození k nečinnosti. Ale můžeme v něm vidět vytažení z toho koloběhu, který ani nedovolí člověku vnímat krásu světa kolem něj. Už nebudou rybáři, kteří vytahují z vody, aby přinesli smrt, ale budou rybáři, kteří vytahují z moře tohoto světa, aby přinesli život. V tom se jejich život změní. Ačkoliv o to neusilovali, aby šli za Ježíšem, aby byli jeho učedníky, stávají se jimi. I to je podoba Božího díla. Zasahuje skutečně každého člověka. Nejde jen k těm, kdo dopředu projeví zájem, kdo se o pomoc sami hlásí, ale jde tam, kde je opravdu potřebná.

Povolání rybářů za Ježíšovy učedníky otevírá i nám prostor k přemýšlení nad naší aktivitou na díle Božím. Být jeho součástí, nést dál jeho štafetu, není výsada těch, kdo jsou nějak obzvláště schopní a zbožní. Ježíš se sklání ke každému z nás, každého z nás svým způsobem volá. Vždyť prožíváme ve svých životech jeho vysvobození. Nasloucháme slovům evangelia, cítíme, že i nás posouvají na cestu nového života. A tak být tím, kdo přezmu štafetu tohoto svědectví, se úplně nabízí. Když nám zaznělo jeho, Pojď za mnou a my mohli opustit svou krajinu temnoty, zakusili jsme ohromnou úlevu od pout, která nás svírala. Je přeci úžasné vědět, že náš život není koloběh závislosti na pracovním výkonu a všem, co je s ním spojeno, ale má svůj smysl v setkání se s Bohem, v konání služby v jeho jménu. Spolu se svobodou v Kristu jsme přijali štafetu Božího díla. Pracujme tak na tom, abychom ji měli komu dál předat, aby běh evangelia tímto světem neskončil, ale přinášel mu stále svůj pokoj.

Pane Ježíši, v tobě jsme osvobozeni z moci hříchu a smrti. Tebou voláni jsme součástí díla spásy. Prosíme za toto dílo v našich životech, životech blízkých a těch, kteří nás obklopují. Ať toto dílo čisté umíme dál předávat.

@page { margin: 2cm } p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120% }

Neděle 22.ledna 2017

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 02 Březen 2017 11:49 -

Amen.